

98

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

AL. CALISTRAT

LUPTA PENTRU FOC

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

AL. CALISTRAT

LUPTA PENTRU FOC

* *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
98

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice" a revistei „Știință și tehnică", Casa Scînteii, Piața Scînteii nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU IN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: D. IONESCU

LUPTA PENTRU FOC

(rezumatul capitolelor precedente)

Inginerul Andrei Vuia, pornind de la premisa că sunetele pot lăsa impresiuni care să se mențină într-un material sensibil, cum ar fi rocele de natură vulcanică, pune la punct un aparat, numit detector sonic, menit să retransforme aceste impresiuni în unde sonore. In felul acesta, impresiunile întîmplătoare făcute pe un asemenea material, chiar și în timpurile cele mai îndepărtate, pot fi ascultate datorită invenției sale.

Doi prieteni ai inginerului, arheologul Virgil Stanca și speoloaga Mariana Savu, își dau seama de însemnătatea acestei invenții pentru cunoașterea trecutului cel mai îndepărtat al societății umane și hotărăsc să experimenteze, împreună cu inginerul Vuia, detectorul sonic, într-un loc izolat din munți, unde a existat, după toate probabilitățile, o așezare străveche a primilor oameni. Insoțiți de ghidul Ștefan Rogobete și înzestrați cu o aparatură de cea mai bună calitate, ei ajung la Peștera Albastră, situată într-o regiune vulcanică, unde probează detectorul sonic. După unele încercări neconcludente, experiențele sînt încununate de succes și aparatul retransmite o seamă de sunete, de cuvinte simple, care dat fiind urmele de cultură materială descoperite în peșteră sînt datate de arheolog ca avînd o vechime de cîteva sute de mii de ani. In timpul experimentării, speoloaga, făcînd o explorare într-o grotă alăturată care formează un fel de cameră fotografică naturală, asistă la un fenomen uluitor. Peretele din fundul grotei, luminat de lanterna ei puternică, începe să se „develo-

peze" sub influența unor emanații de vapori de amoniac, dînd la iveală pentru un scurt răstimp o serie de imagini. Ea își cheamă prietenii și ei văd aievea scene din viața oamenilor străvechi, luptele lor cu urșii cavernelor etc. Din fotografiile și notele pe care le iau, precum și din impresiunile sonore detectate de aparatul lui Vuia, ei redactează o povestire intitulată „Ceata lui Hro", în care evocă viața primilor oameni.

Hro este șeful unei cete de ființe umane, care au părăsit pentru prima dată pădurile spre a se stabili în peșteri.

(Continuare din numărul trecut)

Vînătorii cetei prinseră curaj şi se apropiară la rîndul lor. Ameţit şi mai tare din cauza apariţiei atitor adversari, Grizu se învîrti pe loc fără să mai atace, în timp ce loviturile curgeau potop din toate părţile. Căzu moale pe labele din faţă.

Hro se apropie. Prinse ghioaga cu ambele mîini, cu degetele mari cuprinzînd coada întocmai ca un inel şi începu s-o rotească cu putere, apoi o trînti cu o forţă năprasnică în capul ursului, încît pămîntul vibră uşor de puterea loviturii.

Se auzi un trosnet sec, iar prin craniul crăpat al fiarei se văzură creierii. Unul dintre bărbaţi, lacom şi fără să respecte legea codrului, se repezi să mănînce. Dar cu o ultimă zvîcnitură laba fiarei îl izbi cu atîta putere, încît îl trînti cu coastele rupte la vreo zece metri.

— Hro! Hro! îşi strigă vînătorul numele şi izbi din nou capul ursului zdrobindu-l. Eu sînt Hro cel puternic, care l-a învins pe sîngerosul Grizu. Şi puse piciorul pe trupul fiarei răpuse.

— Hro! Hro cel puternic! începură să strige şi ceilalţi numele învingătorului. Hro l-a învins pe Grizu! Hro este stăpînul lui Grizu!

Se dădură înapoi, căci primul care avea dreptul să-şi potolească foamea din trupul vînatului era învingătorul.

Făcură apoi cerc în jurul cadavrului. Se prosternară în faţa fiarei răpuse, căci îl ştiau pe Grizu puternic şi stăpîn al codrului şi văgăunilor. Ei îl mîncau acuma, dar alt Grizu avea să vie înapoi ca să-i mănînce pe ei şi avea să fie din nou luptă, aşa acuma şi pînă la sfîrşit, cît aveau să fie oameni în codru.

Femeile şi copiii se adunaseră în cerc, ceva mai departe, aşteptînd să li se dea şi lor din sîngele şi carnea vînatului. Vînătorii apucaseră fiecare cîte o piatră ascuţită, culeasă anume pe vadul izvorului, şi începură să spintece anevoie fiara. Îi desprinseră încet blana, pe care o luă Hro şi se înfăşură în ea. Şi abia spre seară începură cu adevărat ospăţul cu carne crudă. Dar înserarea se lăsa cu repeziciune, aşa că fiecare luă cu el cît putu din carnea acestui vînat neaşteptat şi se retrase în copacul unde-şi avea culcuşul.

Din ziua aceea, Hro rămase vînătorul stimat de cei din jurul său. Cetele de prin copacii învecinaţi se uniră cu ceata lui, iar bărbaţii, care

învăţaseră cu încetul să ţină măciucile în felul lui Hro, aveau mai multă putere în luptă. Văzură însă că lemnul se frînge uşor şi că piatra e mai dură. Dar piatra era puţină în pădure. Şi atunci Hro hotărî să pornească cu toţii pe firul izvorului, prin pădure, în căutarea hranei, a unui loc unde Viiha nu pustieşte ţinutul iarna cu suflarea lui îngheţată.

LA MARGINEA PĂDURII

Inaintarea cetei lui Hro prin pădure era anevoioasă. Desişul, dar şi frica de necunoscut îi făceau să meargă cu băgare de seamă. Ici şi colo întîlneau cete izolate de oameni, cu care se luptau uneori şi pe care-i învingeau, căci ei ştiau să mînuiască armele mai bine.

Se făcu lumină şi întuneric de multe ori, iar Oooh strălucitorul li se arătase binevoitor. Intr-o zi, cam pe vremea cînd viforosul Viiha începu să sufle din crestele întunecate ale munţilor, ajunseră la marginea pădurii. In faţa lor se deschidea o vale nu prea largă, dar care li se păru nemaipomenit de luminoasă după traiul în umbra pădurii.

Izvorul devenise un năvalnic rîu de munte. Pe peretele dimpotrivă al văii, văzură resfrîngindu-se razele strălucitorului Oooh şi îşi făcură atunci socoteala că acolo îi vor găsi în fiecare zi lumina şi căldura. Trecură apa şi urcară pe una dintre cele două terase ale văii. Cei mai îndrăzneţi urcară şi pe a doua, care era mai adăpostită. Cînd se lăsă însă seara, se retraseră tot în pădure, făcîndu-şi culcuşul în copacii bătrîni.

Incetul cu încetul, începură să se avînte mai mult pe vale. Şi cînd primele zile de iarnă începură cu fulguire îngheţată, îndrăzniră să mîie peste noapte în peşterile care se deschideau în inima stîncilor.

Aşa începu o nouă viaţă pentru ceata lui Hro.

Existenţa la adăpostul peşterilor era mai uşoară decît în culcuşurile din pădure. Ceata era ferită de ploile reci ale toamnei, de vînturile îngheţate ale iernii şi atunci cînd gerurile erau mai năprasnice se refugiau în cea mai ascunsă grotă a peşterii, unde se grămădeau unii peste alţii ţinîndu-şi astfel cald. Numărul copiilor creştea pe zi ce trece şi dacă n-ar fi fost Grizu, care căuta şi el adesea adăpostul peşterilor, sau hiena Kviauu şi mai rar tigrul cu patru colţi ca nişte săbii, atunci viaţa le-ar fi fost oarecum tihnită.

Anii treceau. Ceata nu se mai avînta decît foarte rar în pădure şi atunci numai pe la marginea ei, în căutare de poame şi rădăcini. Vînătorii, care îşi mai învăţaseră meşteşugul, mergeau ceva mai departe, dar atunci numai cu băgare de seamă şi în grupuri, căci pădurea le rămînea duşmană.

Într-o *dimineaţă de început de vară, atunci cînd copacii dădură* primii muguri, bărbaţii din ceata lui Hro porniră la vînătoare.

— Fano, cerbul cu coarne rămuroase a venit cu ceata lui! spuse Hro la sfatul vînătorilor. Fano cerbul aduce pe urmele sale pe Hairh, tigrul cu colţi albi şi tăioşi. Fano cerbul trebuie să plece!

— Ceata are nevoie de carne! ridică glasul un vînător mai tînăr. Noi să-l ţinem pe Fano cerbul şi pe alt Fano cerbul şi încă unul! Din carnea lui vom mînca noi, vor mînca copiii şi se vor face mari şi vînători puternici.

— Ohm[1], vînătorul cel tînăr, nu ştie ce spune! mîrîi aspru Hro. *Cum o să prindem pe Fano cel repede de picior? Fano nu stă* la luptă ca să-l răpunem. Hairh îl prinde pe Fano în goană. Ohm nu ştie să fugă ca Hairh. Fano trebuie să plece!

— Ohm, vînătorul cel tînăr, îl poate prinde pe Fano, şi încă o dată pe Fano şi încă unul! dacă toată ceata face ce spune el! spuse tînărul şi se ridică în picioare din cercul vînătorilor care stăteau chirciţi la sfat.

Hro se ridică şi el furios, rotindu-şi ghioaga temută de toate vietăţile pădurii.

— Hro! Hro! strigă el. Hro cel puternic, el l-a ucis pe Grizu şi i-a luat blana, Hro aduce carne pentru ceată, Hro cere ascultare sau luptă!

Ohm era mai înalt ca Hro. Trupul lui tînăr şi vînjos era acoperit cu mai puţin păr decît al celorlalţi bătrîni. Mergea mai drept, mîinile îi erau mai puţin lungi, sprincenele mai puţin stufoase şi fruntea mai puţin teşită. Privirile, deşi aspre, scăpărau de o lumină vie, în care se citeau înţelegerea şi frămîntarea necontenită a gîndului.

— Hro este puternic! spuse tînărul vînător. Hro este viteaz! Şi Ohm este puternic şi nu ştie de frică, mai spuse el, dar nu vrea să lupte cu Hro! Ohm vrea să-l vîneze pe Fano!

Sfatul vînătorilor se împărţi în două tabere. De o parte erau bătrînii, cei de-o vîrstă cu Hro, care-l ştiau de frică. În cealaltă tabără erau tinerii, copiii născuţi în peşterile din coasta muntelui, care-i ţineau partea lui Ohm.

— Ohm, vînătorul cel tînăr, are dreptate! strigau ei. Îl vînăm pe Fano cerbul cel sprinten, şi carnea lui va îndestula ceata.

Lui Hro îi clănţăniră dinţii de furie. Îi vedea pe tinerii din ceată ridicîndu-se, zi de zi, mereu mai mulţi. Bătrînii, atîţia cîţi mai rămăseseră dintr-ai lui, se duceau rînd pe rînd în străfundurile peşterii,

---

[1] În momentul în care a trebuit să scriem numele acestui tînăr vînător, am stat la îndoială între forma **Oohm** şi **Ohm**, deoarece vocala o avea în impresiunile redate de detectorul sonic o lungime intermediară. Pentru simplificare, am ales totuşi aceasta din urmă formă, care seamănă cu numele celebrului fizician, deşi n-are nici o legătură cu el (Virgil Stanca).

de unde nu mai reveneau. Şi, cu toată vitejia lui, se temea de tineri, mai ales de Ohm, care in fiecare zi născocea ceva nou şi care nu se sfia de nimeni. Curajul său îi inspira respect lui Hro. Işi amintea de după-amiaza fierbinte de vară cînd se adunaseră nori grei de furtună peste vale. Aşa se intimpla atunci cînd Oooh işi revărsa mai amarnic văpaia razelor lui. Atunci începeau bubuiturile care scuturau stincile şi dintre norii negri plesnituri de foc izbeau muntele.

Ceata se adăpostise speriată sub copacii stufoşi de la marginea pădurii. Tunetul hăulea pe vale, iar copacii se agitau în bătaia vintului. Şi atunci cerul se despică, iar Oooh se prăbuşi ca un şarpe de foc pe copacul sub care se chinciseră cei mai mulţi vînători. Copacul prinse să ardă ca o făclie, iar oamenii de sub el rămaseră pe loc, chirciţi şi negri, arşi de dogoare.

Inspăimîntată, ceata se năpusti în tot felul de adăposturi, spre a se depărta de copacul incendiat. Numai Ohm se repezi să cuprindă flacăra, să o reţină. Neştiutor, voia să o cuprindă în palme, dar dogoarea arsurii îl făcu să se schimonosească de durere.

Din ziua aceea, cuvîntul lui Ohm avea greutate în ceată, căci el fusese primul care a încercat să prindă flacăra, pe puiul lui Oooh, şi s-o supună oamenilor.

— Ohm, vînătorul cel tînăr, vrea să-l vineze pe Fano, spuse furios Hro. Dar Fano va fugi şi va fugi şi vînatul din vale, şi atunci ceata va pieri de foame...

— Hro cel puternic să vîneze în vale, răspunse atunci Ohm, iar eu cu cîţiva vînători îl vom fugări pe Fano cerbul. Şi de nu-l vom prinde, tot noi va trebui să dăm hrana care va lipsi cetei...

Sfatul se termină. Vînătorii se pregătiră de plecare. Hro cu cei ai lui, înarmaţi cu bîte, o luară în jos pe vale. Acolo era locul unde veneau adesea şi oamenii din altă ceată, aceea a lui Haro, care-l prinseseră pe puiul lui Oooh, flacăra vie şi dătătoare de căldură.

Ohm strînse în jurul său pe toţi cei de-o seamă cu el şi mai adună şi pe băietanii mai răsăriţi ai cetei, care aveau să intre curind în rindul vînătorilor. Se traseră spre marginea pădurii ca să ţină sfat.

— Fano este sprinten, începu Ohm sfatul. Noi nu-l putem ajunge cu ghioagele noastre. Dacă Fano sare de pe peretele de stîncă în fundul prăpastiei, atunci vînătorii îl pot lua de acolo şi să-i mănînce carnea. Fano trebuie să sară de pe peretele de stîncă. Aşa spune Ohm, vînătorul cel tînăr.

— Oooh îl trimite pe Fano să sară de pe peretele de stîncă! spuse atunci un altul dintre vînători.

— Să-l căutăm pe Fano, cerbul cel sprinten, spuse Ohm.

Porni şi ceata celor tineri. Ohm păşea în fruntea alor săi, înarmat cu o ghioagă grea şi puternică, mai puternică decît a lui Hro.

De cînd era copil se obişnuise să culeagă pietrele cele mai tari şi mai ascuţite din care-şi făcea tot felul de unelte de joacă. Cu vremea, toată ceata ştia că răzuitoarele şi cuţitele de piatră ale lui Ohm erau cele mai bune şi mai ascuţite. Le aşchia răbdător pînă luau forma pe care o dorea el. Îşi făcea mici topoare de piatră cu care începuse să cioplească lemne şi pe care le arunca cu dibăcie în vînatul mic, pe care-l dobora în felul acesta.

Intr-o zi, pe cînd privea îndelung ghioaga de lemn cu capul format dintr-o rădăcină lustruită de vreme, îi veni în minte să pună în locul lemnului de la un capăt o bucată de piatră, aşa cum ştia el să aleagă. Căută o cracă groasă şi tare şi legă la capătul ei mai gros, cu curele din piele de capră, un topor de piatră dintre acelea făcute de el. Cumpăni arma în mînă, izbi cu ea în jur, tăie un copăcel tînăr şi văzu că toată treaba merge mai uşor. Căută atunci o altă cracă, pe care o spintecă la cap şi băgă în despicătură lama de cremene a toporului, pe care o legă tot cu fîşii de piele. Intr-o prăjină fixă o lamă subţire şi ascuţită de silex, făurindu-şi astfel prima suliţă.

Aşa era înarmat Ohm. Tinerii îşi făuriră şi ei arme asemuitoare, dar fiecare pe măsura măiestriei lui. Inarmaţi astfel, pătrunseră în codru, avîndu-l pe Ohm în fruntea lor.

Ohm adulmeca aerul în jurul său. Ceilalţi, mergîndu-i tăcuţi pe urme, făceau la fel. Cunoşteau mirosul lui Fano. Vîntul le bătea din faţă, aducînd tot felul de izuri ale codrului. Se apropiară cu încetul de izvorul cerbilor. Era vremea celui de-al doilea adăpat.

Erau aproape şaizeci de vînători, care se răspîndiră în jurul locului, aşteptîndu-şi prada. Se tupilaseră la pămînt, prin tufişuri şi rămaseră nemişcaţi.

Cînd Oooh străbătuse jumătate calea spre apus, Fano şi ceata lui se apropiară de izvor. Călcau cu băgare de seamă, adulmecînd necontenit. Simţea mirosul răspîndit de trupurile fiinţelor cu două picioare, dar mirosul acesta se afla de la o vreme în toată pădurea. Cu toate acestea era neliniştit, căci, oricum s-ar fi întors, adulmeca mirosul acesta stăruitor, şi simţurile lui îi spuneau că e în pericol. Îşi aduse ceata pînă la firul de apă şi, în timp ce ciutele şi puii se adăpau, el sta de strajă, cu capul său minunat, împodobit de coarne puternice, ridicat drept în sus.

Deodată se iscă o larmă înfiorătoare în pădure. Zgomote asurzitoare veneau din toate direcţiile. Vînătorii săriseră în picioare urlînd şi izbind cu armele lor în copacii şi în tufişurile din jur. Ceata cerbilor şi ciutelor rămase vreme de o clipită ameţită, apoi încercă să fugă. Un grup de vînători îi tăie calea. Luă altă direcţie. Zadarnic. Nici pe aici nu puteau trece. Zăpăciţi, veniră înapoi la izvor, dar şi în direcţia asta le era tăiată calea.

Vreme de aproape o oră, ceata fu hăituită fără milă, pînă ce se angajă pe singurul făgaş liber, care ducea afară din pădure, spre buza prăpastiei.

Vînătorii, păstrînd necontenit cercul, alergau pe urmele cetei, neslăbind nici o clipă zgomotul şi sporind astfel panica animalelor. Ceata izbucni afară din pădure pe terasa care domina prăpastia, dar, uluită de spaţiul liber, voi să se întoarcă. Dinspre marginea pădurii urletele se auzeau însă tot mai aproape, tot mai puternice. In cele din urmă, apăru şi lanţul vînătorilor, care-şi agitau armele.

Ceata cerbilor începu să se rotească pe un spaţiu mereu mai restrîns. În goana lor rotitoare se apropiau de buza prăpastiei, dar de fiecare dată reveneau zadarnic spre pădure.

Hăituirea dura de vreme îndelungată. Ziua ameninţa să se termine fără rezultat. Ohm se repezi atunci înaintea cetei de cerbi agitindu şi toporul. Fano se oprise şi el. Işi plecă fruntea cu coarnele rămuroase. Era gata să-şi primească adversarul. Ohm se temea de coarnele cerbului şi se oprise la oarecare distanţă rotindu-şi toporul. Il rotea repede, mereu mai repede, pînă ce acesta ii scăpă din miini şi izbi cerbul drept în frunte, zdrobindu-i craniul. Frumosul animal se cutremură tot sub violenţa loviturii. Grumazul său puternic se înfioră şi se prăbuşi în genunchi.

Cele ce au *urmat* s-au *întîmplat atunci în cîteva clipe. O parte* dintre vînători împinseră citeva ciute pînă pe buza prăpastiei, iar bietele animale, nemaiavind încotro, făcură saltul în gol, zdrobindu-se de stîncile ascuţite din fundul ei. Alţii, care văzuseră lupta dintre Fano şi Ohm, au rămas atît de uimiţi de îndeminarea neasemuită a semenului lor, uitaseră să mai strige. Momentul fu folosit de grosul cetei de cerbi, care scăpă prin golul dintre vînători şi dispăru in pădurea apropiată.

— Ohm ! Ohm ! îşi strigă vînătorul victoria.

— Ohm ! Ohm ! repetară şi tovarăşii săi.

Trupul lui Fano fu încărcat pe spinările lor şi dus în peşterile locuite de ceata lui Hro. Alţii scoaseră ciutele moarte din fundul prăpastiei. Ceata era îndestulată cu carne pentru mai multă vreme.

Ohm îşi luă partea sa de învingător. Coarnele rămuroase ale lui Fano erau ale lui. Intii voi să şi le facă podoabă. Văzînd însă cît sînt de ascuţite şi de tari, frînse citeva ramuri şi le fixă adinc în nişte prăjini de lemn tare şi văzu astfel că suliţele erau cu mult mai *bune şi mai tăioase decît cele făcute din piatră.*

O dată cu lăsarea inserării sosi şi grupul condus de Hro. Urcară încet poteca ce ducea spre terasa a doua, unde se aflau peşterile locuite. Nu vinaseră nimic. La vederea prăzii bogate adusă de ceata

lui Ohm au început să-şi potolească şi ei foamea mîncînd din carnea cerbilor şi a ciutelor, care era gustoasă.

Cînd se lăsă amurgul cu lumina lui cenuşie, toată ceata era strînsă în peştera cea mare, în jurul grămezilor de carne proaspătă. In fața lui Hro se ridica grămada cea mai mare, căci acesta era dreptul lui de vînător priceput şi stimat.

— Ohm l-a vînat pe Fano, grăi Hro încruntat, căci auzise de întîmplările după-amiezii din spusele vînătorilor. Ohm este un vînător puternic. Dar el nu l-a vînat încă pe Grizu.

Hro ținea strîns mînerul ghioagei lui de lemn şi privea pieziş spre toporul cu cap greu de piatră al lui Ohm. Ar fi putut să dea cu ghioaga în tînărul vînător şi să-l zdrobească, dar se temea de judecata cetei, care nu îngăduia acest lucru.

Ohm îl pîndea, la rîndul său, pe Hro, pe care-l simțea că-i e duşman. In mintea lui simplă îl prețuia totuşi pe Hro şi ştia că, atîta vreme cît nu-l va învinge în luptă dreaptă, nu-i va putea lua locul. Şi la luptă cu Hro nu putea ajunge decît după ce-l va fi doborît şi el pe Grizu şi-i va fi luat blana. Se ridică atunci în picioare şi, rotind toporul, strigă :

— Ohm e vînător puternic! Hro a spus! Ohm îl va doborî pe Grizu şi-i va lua blana!

OHM ÎL DOBOARĂ PE GRIZU

Din susul întunecat al văii, de acolo unde apele clocotitoare ale rîului se prăvăleau din înaltul stîncilor înspumîndu-se, începuse să bată un vînt rece şi tăios. Frunzele copacilor se arămiseră şi acuma se aşterneau într-un strat gros pe pămînt.

Oamenii din ceata lui Hro le adunau în grabă, grămădindu-le într-un loc uscat din fundul grotelor, ca să-şi facă culcuş călduros pentru vremea cînd sălbaticul Viiha, cel cu suflarea geroasă, se va năpusti de sus, de pe creste, în mantia lui albă şi înghețată.

La gura peşterii făcuseră un fel de zid din crengi şi bolovani, pentru ca Viiha să nu poată pătrunde la ei atunci cînd se repezea hăulind şi rupînd crengile copacilor.

In zilele de viscol, cînd nimeni nu se încumeta să calce în omătul rece de afară, se grămădeau în colțul cel mai ferit al grotelor gemînd din cauza asprimii vremii. Bărbații, cu trupul acoperit cu păr des ca o blană, făceau un cerc în mijlocul căruia se aşezau femeile şi copiii. La îndemîna bărbaților se aflau bolovani mari şi ascuțiți, culeşi din albia rîului.

Cine putea să știe? Lui Grizu, cel fioros, nu-i era teamă de Viiha și se trezea uneori înfometat din somnul de iarnă, pornind după pradă. Și ar fi fost vai de omul pe care l-ar fi întîlnit. Colții lui mari și albi, ca niște pumnale, l-ar fi măcinat îndată.

În peștera cea mare, ceata lui Hro se pregătea de iernat. Într-o firidă uscată grămădiseră rădăcini și fructe, bureți și ierburi, hrana săracă pe care le-o dădea codrul milenar. Dacă în vremea caldă a lui Ooob mai găseau pe ici, pe colo resturi de carne lăsate de fiare sau vînau chiar ei cu mare greutate, în timpul iernii mîncarea era puțină, și mulți din ceată nici nu mai apucau vremea caldă. Trupurile celor care piereau era hrana celorlalți.

Hro ședea în locul cel mai ferit al peșterii. Puterea lui fără seamăn impunea respect tuturor. Din ceată nu se încumeta nimeni să-l înfrunte. Și dacă se întîmpla ca vreunul să se împotrivească atunci cînd îi lua mîncarea din față, Hro mîrîia numai, trosnindu-și fălcile puternice ieșite puțin în afară. Ochii lui scînteiau, iar răzvrătitul se trăgea temător deoparte.

Pe vale se lăsa înserarea. Șuieratul lui Viiha se întețea. Copiii scînceau tremurînd de frig și frică, atîrnați de grumajii mamelor. Ceata, o grămadă de trupuri pătrunse de aerul rece și umed al toamnei, sta ghemuită în fundul peșterii. Pînă a doua zi în zori, nici unul dintre ei nu avea să mai iasă în bezna de afară, unde erau stăpîni fără tăgadă Grizu și Haîrh și Kviauu, hiena fioroasă.

Cu toată întunecimea din grotă, oamenii vedeau chiar și în timpul nopții. Pereții erau ușor fosforescenți, răspîndind o vagă lumină albăstruie, care contura masele mari ce s-ar fi mișcat. Pe deschizătura mică ce fusese lăsată la gura peșterii, pătrundea lumina rece, albă a lunei, făcînd ca deosebirea între alb și negru să pară și mai tăioasă.

Deodată, printre cei din peșteră trecu un freamăt. Pînă și copiii încetară să mai scîncească. La intrarea în grotă, acolo unde erau grămădiți bușteni și bolovani, se auzea un mormăit pe care-l cunoșteau cu toții: Grizu! Ghearele de oțel ale ursului hîrșcăiau pe granitul dur; smulgînd rînd pe rînd cîte un bolovan și încă unul din întăritura făcută de oameni. Bolovanii se rostogoleau cu zgomot de tunet peste terasa povîrnită pînă ce dădeau undeva în fundul apei.

Grizu! Venirea lui Viiha îl făcea mai fioros decît în timpul verii, căci trebuia să mănînce mai mult, mult de tot, ca să nu mai trebuiască să iasă din bîrlog pe timpul viscolelor. Și atunci cînd adulmeca ființe ascunse în peșteri da năvală sfîșiind și ucigînd.

— Grizu!

Hro se ridică dintr-un salt pe picioarele groase și puternice, puțin arcuite și cu genunchii îndoiți. Apucă în palma-i enormă un bolovan

cu vîrf ascuțit și rămase legănîndu-se ușor într-o parte și alta. Clefăia furios din fălci miriindu-și numele:

— Hro! Hro!

— Hro! Hro! strigau și ceilalți bărbați din ceată, apucînd fiecare un bolovan care le era unealtă și armă.

Femeile duseră copiii cît mai în fundul peșterii, apoi luară, la rîndu-le, pietre și reteveie groase, se așezară în spatele bărbaților, care făcuseră un semicerc.

Intre timp, Grizu izbea furios zidul de stînci și trunchiuri de copaci, năruindu-l cu încetul. Capul lui enorm, de vreo jumătate de metru lungime, apăru pe neașteptate într-o gaură pe care izbutise s-o facă în perete. Scoase un mormăit furios, aproape un răget, care-i înfioră pe cei din peșteră.

— Hro! Hro! urlă șeful cetei, și brațul lui se destinse brusc aruncînd bolovanul în Grizu.

Piatra vîjîi prin aer și izbi cu trosnet înfundat capul fiarei. Dar ursul se scutură numai, ca și cum l-ar fi atins un bondar. Capul i se trase pentru o clipită înapoi, și două labe uriașe, cu ghearele ca niște căngi, apucară peretele zgîlțîindu-l. Stîncile se desprinseră cu un huiet puternic și se prăvăliră peste interiorul peșterii, în care pătrunse acuma mai în voie lumina albă a lunei.

Ursul păși greoi înăuntru. Se opri vreme de cîteva clipe amețit de întuneric. Incetul cu încetul, ochii i se deprinseră însă și începu să-și distingă adversarii. Mirosul trupurilor îi ațîța nările, iar furia lui crescu.

Oamenii rămaseră încremeniți locului, într-o tăcere care impresionă și fiara. Temătoare de vicleșug, își plimbă capul cînd într-o parte, cînd în alta, nehotărîndu-se unde să atace.

Vînătorii cetei închiseră cercul, prinzînd ursul la mijloc. Atunci, la un semn al lui Hro, scoaseră strigăte ascuțite de luptă, care-l uluiră la început pe atacator. Drept în fața ursului se afla Hro, care-și apucase între timp ghioaga.

— Hro! urla ceata, căutînd parcă să înspăimînte pe urs cu numele șefului, care-l mai învinsese o dată. Căci, în mintea lor, Grizu era mereu același.

Ursul se ridicase în două picioare, gata să se arunce asupra aceluia care îndrăznea să-l înfrunte. Hro își încordă brațul, își făcu vînt și izbi cu ghioaga spre capul fiarei. Dar aceasta îi lovi numai umărul, provocîndu-i o rană superficială și dureroasă, care-l înnebuni de furie. Se repezi înainte. Un luptător al cetei, care încercă să-l lovească, se prăbuși și fu strivit de labele groase ale lui Grizu. Cu o

agilitate care nici n-ar fi fost de bănuit la o asemenea matahală, ursul trecu peste trupul celui ucis și cu un dos de labă îl trînti la pămînt pe Hro. Ghioaga acestuia zbură undeva în întuneric, izbindu-se de perete.

Ceata se trase speriată înapoi, așteptînd ca Grizu să-l zdrobească pe Hro. Și atunci, după socoteala lor, nu mai aveau ce face, ci numai să aștepte judecata sîngerosului adversar, care avea să ia dintre ei atîta pradă cît îi era pe plac.

În clipa aceea se întîmplă însă ceva ce nu se mai întîmplase de cînd era ceata ceată. În loc ca Grizu să fie lăsat, după legea pădurii, să-și ia dreptul lui, cineva îi sări în cale, spre a-l apăra pe Hro.

— Ohm ! își strigă atacatorul numele.

Fiara uită de adversarul căzut și se îndreptă spre acela care i se ivise pe neașteptate în cale.

Oamenii din ceată prinseră din nou curaj.

— Ohm ! răcniră ei cu atîta putere, încît hăuli peștera pînă în adîncurile ei.

O ploaie de bolovani grei, mai bine și mai puțin bine țintiți, izbiră ursul, făcîndu-l să se clatine pe picioarele dinapoi, pe care se ridicase.

Ohm avea în mîna dreaptă toporul de piatră fixat în despicătura unei crengi groase, care se lustruise de atîta întrebuințare. Începu să joace sprinten în fața lui Grizu. Ursul, amețit de lovituri, era derutat de deplasările iuți ale vînătorului. Mișcîndu-se în salturi scurte, acesta se depărtase puțin de Grizu și acuma își rotea cu repeziciune peste cap toporul de piatră. Ursul își revenise. Se năpusti furios asupra omului. Dar toporul, mînuit precis, îi izbi craniul cu putere drept între ochi. Se auzi trosnetul sec al oaselor care se despicau sub izbitură. Fiara rămase o clipă amețită, împietrită, apoi mai făcu doi, trei pași și se prăbuși horcăind într-o parte.

Ohm își apucă sulița pe care o sprijinise de un colț de stîncă la numai doi pași de teatrul luptei. Era sulița cu vîrful bine ascuțit făcut din ramura de corn de cerb. Se apropie de Grizu, ochi liniștit locul rămas descoperit în partea stîngă a pieptului acestuia și-și făcu vînt. Arma pătrunse cu ușurință în trupul fiarei, care rămase nemișcată.

— Ohm ! își strigă tînărul victoria.

— Ohm ! răspunseră într-un singur glas cei din ceată.

Oamenii se dădură înapoi. Ohm se apropie de cadavru și puse un picior pe el, apoi scoase un chiot prelung care răscoli străfundu-

rile peşterii. Trase de la brîu un cuţit, pe care şi-l făurise dintr-un os, şi începu să jupoaie cu îndemînare blana ursului. Cei din ceată priviră uimiţi noua unealtă, iar respectul pentru el crescu. Ohm era un vînător puternic şi viteaz. Ohm il învinsese pe Grizu cel fioros. Ohm avea unelte cum nu aveau ei şi putea să le fie conducător.

În peşteră începu ospăţul, cu toate că era noapte tîrzie. Ceata mînca oricînd avea hrană. Numai Hro, care-şi revenise din ameţeală, sta deoparte şi nu gusta din hălcile sîngerinde care fuseseră puse înaintea lui. Privirile-i piezişe nu-l mai slăbeau pe tînărul vînător, care se dovedise mai puternic decît dînsul.

Se temea de Ohm, de tinereţea şi puterea lui, şi mai ales de acel ceva pe care nu-l putea defini şi care era inteligenţa acestuia, putinţa sa de a crea unelte noi, folositoare cetei. Acest lucru trezi chiar şi la Hro un sentiment de respect pentru Ohm, de care, bineînţeles, el nu îşi dădea seama.

Hro simţea că timpul lui trecuse. Poate că mîine, cînd strălucitorul Oooh se va urca din nou peste munţi, va trebui să se ducă în firida cea mai adîncă a peşterii, de unde nu se va mai întoarce.

În timp ce Hro era frămîntat de gîndurile acestea, bărbaţii şi femeile ridicau din nou baricade la intrare. Femeile se duseră apoi lîngă copii, în timp ce la lumina lunei, care se înălţase de-a binelea, bărbaţii ţineau sfat sorbind măduva din oasele ursului răpus.

Chirciţi la pămînt, atenţi la freamătul necontenit al codrului, din care aflau dramele sîngeroase ale nopţii, bărbaţii se sfătuiau.

Ohm se aşezase drept în faţa şefului şi deschise sfatul :

— Grizu a plecat iar în beznă, spuse el.

— Grizu vine iar, răspunse Hro. Grizu e puternic. Lui Grizu nu-i e frică de nimeni !

— Numai de Oooh îi e frică, spuse unul dintre vînători.

— Grizu se teme de puii lui Oooh! Haro şi ceata lui sînt stăpînii valurilor care ard şi ei nu se tem de Grizu. Nici de Hairh. De nici o fiară a codrului. Adu-ne de la ceata lui Haro pe puiul lui Oooh.

— Cine-l stăpîneşte pe puiul lui Oooh nu se teme de fiare. Cine-l stăpîneşte pe puiul lui Oooh nu se teme de muşcătura îngheţată a lui Viiha, spuse un alt bărbat din sfat.

— Adu-l pe puiul lui Oooh şi fii tu şef, Ohm ! continuă altul.

Ohm privi în jur cu ochi scînteietori.

În mintea lui vedea focul pîlpîind în peştera în care Viiha nu se mai încumeta să pătrundă. De mult dorea să aducă valul care arde. Alergase însă zadarnic pe urma trăsnetelor, unde credea că este vatra focului veşnic.

Odată l-a prins furtuna în codru, iar trăsnetul care căzuse în apropiere aprinse un arbore înalt. Bubuitura îl speriase însă într-atît, încît n-a îndrăznit să-şi ridice faţa de la pămînt multă vreme. Cînd a trecut furtuna, focul fusese stins de ploaia torenţială. Acuma va aduce însă focul — îl va lua de la ceata lui Haro, care sta departe, dincolo de codru, pe cealaltă vale.

— Ceata lui Haro păzeşte pe puii lui Oooh! spuse Ohm. Ei ucid pe cei care se apropie de peştera în care arde focul veşnic. Ohm îl va aduce, cu toate acestea, pe puiul lui Oooh şi va fi şef.

PLECAREA ÎN CODRU

In zorii celei de-a doua zi, Ohm se pregăti de plecare. Se înarmase cu două topoare de piatră tăioasă, cu un cuţit de os şi suliţa cu care-l doborîse pe Grizu. Pe umeri purta blana ursului, pe care şi-o prinsese peste şold cu o fîşie din pielea de cerb. Aşa pornea să înfrunte codrul duşmănos şi fiarele lui singeroase şi nenumărate.

Ceata se adunase în faţa peşterii şi privea în tăcere. Krau, unul dintre bătrînii cetei, spuse:

— Ohm, vinătorule tînăr şi puternic, du-te şi ne adu pe puiul lui Oooh. Strălucitorul şi fierbintele Oooh te va ajuta!

Ohm se plecă în faţa lui Krau, căci se temea de el. Apoi se întoarse şi porni pe poteca povîrnită ce ducea drept spre torentul din vale, pe care-l trecu printr-un vad cunoscut. Se afundă de partea cealaltă a văii în desişul codrului, luînd calea pe care o ştia mai scurtă spre sălaşul cetei lui Haro.

Cei din ceată îl urmăriră cu privirea pînă ce dispăru între copaci. Şi din clipa aceea nimeni nu mai pomeni nici un cuvînt despre el, căci în mintea lor se pironise gîndul că acela care intră singur în codru nu mai găseşte niciodată calea de înapoiere.

— Hro! strigă atunci bătrînul vînător.

Adună pe vînători şi plecă în căutare de pradă în susul rîului, la adăpătoarea caprelor sălbatice, deoarece voia într-un fel oarecare să-şi restabilească prestigiul faţă de ceată.

Ohm făcu temător primii paşi în penumbra de sub bolţile copacilor. În dimineaţa aceea de toamnă tîrzie, codrul era mai tăcut decît de obicei. Rar de se auzea cîte un icnit de pasăre întîrziată prin aceste meleaguri. Numai răpitoarele treceau ici-colo cu fîlfîiri moi. Animalele de pradă se traseră în culcuşuri şi nu se iveau decît dacă erau atacate sau tulburate in timpul odihnei lor.

Ca şi cum ar fi primit veşti printr-o misterioasă telegrafie, Ohm prindea fiecare foşnet, fiecare susur. Simţurile lui rafinate de vietate a pădurii erau încordate la maxim, căci pericolul se putea ivi in orice clipă şi din orice loc.

Acum înţelegea din trosnetul îndepărtat al crenguţelor că undeva, destul de departe în faţa lui, trecuse o turmă de căprioare. Vîntul îi aduse un miros aspru pe care-l ştia prea bine: era al lui Hairh, tigrul cu blana tărcată şi groasă şi cu colţii ca nişte pumnale. Se feri să nu-i iasă in cale.

Intr-o poieniţă găsi scheletul unui elan doborît în timpul nopţii. Oasele albe, fără pic de carne pe ele, îi spuneau limpede: Kviauu, hiena, şi suratele ei ospătaseră aici. Apucă cu mai multă tărie lemnul suliţei şi se apropie de schelet. Dintre resturile cadavrului se desprinse un şarpe cu solzi verzi, care se strecură grăbit între ierburile mai înalte din apropiere. Ohm se opri căci se temea de Siva, şarpele. Reptila sătulă dispăruse. Vînătorul se ridică şi porni mai departe. Se furişă cu îndemînare prin lăstăriş, iar peste trunchiurile de copaci răsturnaţi de furtună sărea cu uşurinţă.

Dormi nopţile în scorburile copacilor, ale căror deschizături le baricada cu crengi groase.

De cînd plecase, întunericul şi lumina se schimbaseră de multe ori. Vremea era tot mai rece. Blana lui Grizu îl apăra însă de frig şi ploaie. Ohm se orienta cu simţul sigur al fiinţei înfrăţită cu codrul, mergînd drept spre ţintă. Ar fi putut să urce spre sălaşul cetei lui Haro urmînd firul apei. Ştia însă că i-ar fi întîlnit pe cei din ceată şi ar fi fost pentru ei un vînat lesnicios. De aceea, socotise să taie de-a curmezişul pădurea, să se ascundă în apropierea sălaşului şi să fure prin surprindere pe puiul lui Oooh, pentru a-l aduce la ceata lui.

Intr-o dimineaţă, vînătorul fu trezit din somn de un huiet înfiorător.

— Pericol! îi strigau toate simţurile.

Pămîntul în jur se cutremura.

Cu muşchii încordaţi, se roti încet în direcţia din care venea zgomotul. Se auzeau trosnetul sec al lemnului frînt şi un bubuit înfundat ca de furtună. Şi, pe măsură ce timpul trecea, bubuitul era tot mai puternic.

Acum ştia: Venea Mato, mastodontul uriaş cu colţii răsuciţi şi enormi, şi turma lui. Dacă nu fugea repede era pierdut, căci nimic nu scăpa viu de sub picioarele lor. Nimeni nu le putea sta în cale: trompele lungi îl apucau pe duşman, chiar dacă era el Grizu, şi-l fărîma. Apoi îl pisălogeau cu picioarele groase ca nişte arbori, de-l făcea una cu pămîntul.

Ohm adulmecă cu băgare de seamă vîntul şi porni în goană, aşa ca să-l aibă în spate, fugind din calea uriaşilor.

Intregul codru era în frămătare, căci trecerea mastodonților lui Mato spre locurile de iernat înspăimînta toate vietățile. Fugeau turmele de cerbi și căprioare, fugeau hienele, urșii și chiar și tigrii fioroși. Elanii și zimbrii nu se mai temeau de atacurile fiarelor, căci toate ființele pădurii se aflau în același pericol.

Ohm își dădu seama că de și-ar fi continuat goana ar fi căzut mai devreme sau mai tîrziu din cauza oboselii și atunci ar fi fost pierdut. Dacă scăpa de Mato, nu scăpa de fiarele celelalte. Căuta un loc unde să se refugieze. Văzu în inima pădurii o stîncă înaltă și atît de groasă încît n-ar fi putut să fie dărîmată nici de mastodonți. Apucîndu-se cu degetele lui puternice și mobile și sprijinindu-se pe tălpile picioarelor, se cățără pînă în vîrf. De acolo vedea pădurea pe o distanță destul de mare.

Un praf subțire, întocmai unui fum, stîrnit de turma mastodonților aflată în iureș plutea peste arbori. Bubuitul se apropia, și Ohm simțea, chiar și pe stîncă, vibrațiile tropotului turmei de mastodonți.

Iată-i! Coloși de culoare cenușiu-roșcată, ca niște frînturi de munte puse pe patru arbori rotunzi și groși. Capetele uriașe păreau ele însele niște stînci din care ieșeau colții de fildeș enormi și răsuciți și trompa lungă de cîțiva metri, ca un trunchi de copac rugos și in continuă mișcare. Și monștrii aceștia erau acoperiți cu un păr des, menit să-i apere și pe ei de mușcăturile viforosului Viiha. In goana lor nebună, mastodonții dărîmau în cale copacii mai tineri și dacă se întîmpla ca unul mai bătrîn să le opună rezistență il apucau cu trompele și-l smulgeau cu rădăcină cu tot, aruncîndu-l în lături.

Turma trecu vreme îndelungată. Se apropia înserarea. Ohm știa că nu poate rămîne pe vîrful stîncii deoarece, de-ar fi fost atacat, n-ar fi avut unde să se refugieze, ci numai să sară în gol. Coborî în pădurea devastată, pe unde trecuseră uriașii. Pășea cu băgare de seamă. Auzi un scincet. Era ca un plîns de copil și totuși nu era al unui pui de om. Își încordă auzul, apucă cu tărie coada toporului de piatră și se îndreptă spre izvorul sunetului.

Găsi o vizuină de lup pe care mastodonții o dărîmaseră cu totul în trecerea lor. Lupoaica și cei șase pui ai săi erau terciuiți, amestecați cu pămîntul clisos. Numai doi pui scăpaseră cu viață! Ohm îi apucă și-i privi de aproape. Intîi se bucură că are de mîncare. Apoi îi fulgeră prin minte un gînd năstrușnic: luă puii și-i băgă la pieptul său, în blana de urs. Găsi ceva mai încolo cadavrul proaspăt al unei ciute. Își tăie cu cuțitul cîteva hălci de carne, pe care le mestecă cu satisfacție. Luă apoi altă bucată de carne, pe care o fărîmiță bine în gură, și o vîrî cu încetul în gura puilor de lup, așa cum văzuse că fac și femeile cu puii lor de om. Se cățără apoi pe craca înaltă a unui copac, își aranjă culcușul și adormi.

Instinctul de vînător al lui Ohm îi spunea că se apropiase de-a binelea de sălaşul cetei lui Haro. Intr-o dimineaţă văzu iarba călcată de o labă nu prea mare. Urmele ghearelor arătau că pe aici trecuseră oameni. Se plecă şi mirosi locul. Era aşa. Era miros de om, dar nu de om pe care-l cunoştea.

Soarele lucea peste pădure, aruncînd ici-colo pete aurii şi tremurătoare pe frunzele căzute. Intr-un tufiş de alun mai rămăseseră roade bune de mîncat. Inghiţi lacom miezul dulce, după care bău apă dintr-un şipot care izvora la rădăcina unui stejar.

Vremea avea o răbufnire văratică. Aerul se încălzise uşor. Miresmele dospite ale pădurii se ridicau întocmai ca la inceputul toamnei. In zilele îndelungate petrecute în inima codrului, Ohm se obişnuise cu viaţa agitată şi plină de pericole şi înţelese că le poate dovedi. Intre inaintaşii săi, care sălăşluiseră în culcuşurile din copaci, lipsiţi de arme şi unelte, şi el, locuitor al cavernelor, era o deosebire uriaşă.

Apropierea sălaşului lui Haro îl făcea să devină acum şi mai prudent decit fusese pină atunci. Simţea in cei din ceata adversă duşmani de egală forţă cu el. Şi, fără să-i fie limpede că ceea ce îi apropia era putinţa de a gindi, simţea totuşi că intre ei nu era vorba de o infruntare a forţei fizice.

Ceva se schimbase şi in înfăţişarea codrului. Copacii erau ceva mai rari. Se vedeau poteci care duceau în toate direcţiile. Vintul nu-i aducea însă nici un zgomot care să-i semnaleze apropierea iminentă a sălaşului.

Deodată pădurea prinse să se agite. O nelinişte, nedefinită încă pentru vînător, plutea în aer. Ajunsese într-o poieniţă. Se refugie imediat la marginea ei, la adăpostul arborilor.

O ciută străbătu ca fulgerul poiana. Apoi încă una şi încă una. Ohm se înfioră. Işi pregăti armele pentru luptă. Luă cei doi pui de lup şi-i puse într-o scorbură inaltă, ca să fie feriţi, şi apoi stătu la pîndă ca să vadă din ce parte vine primejdia.

Incercă să adulmece, dar aerul greu şi încălzit al pădurii nu-i spunea de data asta mai nimic. Nici vîntul nu bătea.

De undeva, din adincul pădurii, din direcţia din care veniseră ciutele, răsună atunci un ţipăt pătrunzător. Nu era strigătul unui animal în primejdie, ci mai mult un strigăt ca de moarte.

Ohm îşi incordă auzul. Strigătul răsună din nou. Acuma işi dete seama de unde venea. Il recunoscuse chiar. Era strigătul unui om, al unei femei. Se îndreptă repede, dar cu băgare de seamă într-acolo. In mina dreaptă purta suliţa cu vîrf ascuţit de corn, iar in stinga unul din topoarele de piatră. Minuia de altfel cu aceeaşi iudeminare

armele şi uneltele cu dreapta şi cu stinga. In codru se făcuse din nou linişte. Cu toate acestea, Ohm se indrepta sigur spre locul de unde auzise țipătul de restrişte, minat de instinct.

Un alt luminiş. In prima clipită îi păru gol. Dar nu era. Iată, spre marginea lui, lingă un copac zăcea ghemuită o ființă. O femeie. Privirile ei înspăimintate erau îndreptate spre centrul luminişului, acolo unde era iarba mai deasă, mai inaltă.

Ohm privi şi el într-acolo! Hairh! Tigrul, crud şi fără cruțare, spaima codrilor şi a oamenilor, sta ghemuit ca un ghemotoc uriaş şi tărcat. Spinarea îi era rotunjită şi coada lui puternică plesnea, şuierînd într-o parte şi alta, culcind iarba. Colții fioroşi, lungi şi albi îi străluceau în soare de o parte şi de alta a botului.

Tigrul se pregătea să sară. Nici n-ar fi avut nevoie de mai mult decît un singur salt spre a sfîşia femeia, încremenită de groază, din fața lui. Era o femeie din ceata lui Haro. Ce căuta ea singură în pădure? Ohm cercetă cu repeziciune împrejurimea: poate că erau şi luptători ai cetei duşmane. Nu! Nu era nimeni!

Hairh scoase un răget adînc, şi blana tărcată i se încreți pe spinare. Femeia răspunse cu un nou strigăt ascuțit şi răscolitor, ce izbuti o dată mai mult să intimideze fiara.

Căscă larg botul, şi cele patru custure ale colților străluciră în soarele dimineții.

Ohm cunoştea legea codrului. Prada era a celui mai tare. Ar fi putut să se retragă incetinel şi să lase femeia pe seama lui Hairh. Era cît pe ce s-o facă, şi, cu toate acestea, ceva de neînțeles pentru el îl țintuia locului. Şi acest *ceva* nu era decît faptul că acea ființă era om ca şi el care înfrunta primejdiile codrului neospitalier, care împreună cu alți semeni lupta pentru a smulge naturii vitrege puținele mijloace de trai.

Impins de un imbold mai puternic decit instinctul lui de conservare, Ohm se apropie încet de locul unde se afla femeia, şi în clipa în care era gata să sară inaintea tigrului izbucni cu un urlet care ar fi înspăimîntat pe oricine.

Surprinsă, fiara se opri pentru o clipă din salt.

— Ohm! răcni vînătorul rotindu-şi toporul de piatră, în timp ce vîrful suliței îl ținea îndreptat spre fiară.

Tigrul se ghemui şi mai mult. Ghearele lui puternice scurmau pămîntul, in timp ce muşchii i se încordau pentru salt. Dar Ohm prevăzuse cu o frîntură de secundă mai devreme intenția fiarei şi făcu o săritură puternică într-o parte.

Tigrul trecu în zbor pe lingă el şi căzu pe locul unde se afla cu puțin mai înainte vinătorul. Dar în clipa în care era aproape să atingă pămîntul, simți o arsură în coaste. Ceva străin îi pătrunse trupul musculos şi se fixase in el, pricinuindu-i mai mult spaimă decît

durere. Era sulița vînătorului, pe care acesta o aruncase cu vigoare și care-și nimerise ținta, fără să rănească însă mortal bestia.

Haîrh se întoarse, de data aceasta greoi, căci arma înfiptă în el îl stingherea. Răgetul lui de furie cutremură pădurea. Își căută din *ochi adversarul și, cînd îl văzu, se pregăti din nou să sară asupra-i.*

Ohm îl aștepta. La răgetul tigrului, răspunse și el cu un răcnet puternic și începu să rotească cu repeziciune toporul de piatră, pe care-l avea în mînă. Și, mai înainte ca tigrul să se fi putut desprinde de la pămînt, cremenea ascuțită îi despică craniul, lungindu-l. Apucînd cel de-al doilea topor, pe care-l purta atîrnat la brîu, Ohm se apropie de fiară și o sfîrși. Labele cu ghearele curbate și oțelite mai scormoniră vreme de cîteva secunde locul din jur, apoi rămaseră nemișcate. Ohm îl învinsese și pe Haîrh ! Își adună armele și se întoarse spre locul unde se afla femeia.

Aceasta nu-și revenise încă din spaimă. Se ghemuise la pămînt. Dar Ohm se oprise la cîțiva pași și o privi. Îi dădu tîrcoale la oarecare *distanță, apoi se depărtă ca și cum nici n-ar fi fost pe acolo,* se apropie de cadavrul tigrului și începu să-l jupoaie.

Revenindu-și, femeia ridică încet ochii privind printre gene. Se înălță și se duse încet alături de vînătorul acela puternic și necunoscut. Fără să scoată un sunet, îngenunche și începu să ajute la jupuit. Atunci Ohm o privi.

— Uha ! spuse ea.

— Ohm ! spuse vînătorul. Apoi o întrebă : Unde sînt războinicii din ceată ? căci se temea să nu fie surprins de ei.

— Sînt departe ! spuse Uha. Au plecat de la sălaș. Puiul lui Oooh a fugit de la noi. A venit vîntul mare și a doborît copacii. Vîntul mare a adus apele în sălaș și l-au înecat pe puiul lui Oooh. Eu am fugit în codru și n-am mai găsit drumul înapoi...

— *Puiul lui Oooh a fugit ! Puiul lui Oooh a fugit !* îi trecu prin minte lui Ohm. Ceata lui Haro a plecat departe ca să caute un sălaș mai bun. Eu am plecat să chem puiul lui Oooh și m-am rătăcit de ceată.

După o tăcere destul de îndelungată, Ohm se adresă femeii :

— De unde l-ați luat voi pe puiul lui Oooh ?

— Oooh strălucitorul a coborît într-un copac, spuse cu glas încet și temător femeia. Noi l-am prins în vîrful unei crăci uscate. Și de atunci, zi și noapte, femeile din ceată i-au dat de mîncare crengi și

lemne, pe care puiul lui Oooh le mistuie. Dar apa l-a gonit pe puiul lui Oooh !

— Şi nu ştii să-l chemi înapoi ? întrebă Ohm.

Femeia privi speriată în jur :

— Taci ! apoi grăi abia şoptit : Ştiu ! Dar e greu, foarte greu. L-am chemat, dar Oooh a urcat peste munte şi a pierit şi a venit şi iar a *pierit*, aşa *de multe*, de *multe* ori, dar pe *puiul lui* nu ni l-a mai dat.

— Să-l chemăm împreună, spuse Ohm. Pe urmă mergi cu mine la ceata mea. N-o să-ţi facă nimeni rău. Eu sînt Ohm, vînătorul.

— Merg cu tine, consimţi femeia.

OHM CUCEREŞTE FOCUL

Ohm ştia că atunci cînd se apropia domnia lui Viiha, cel cu suflarea de gheaţă, Oooh se arată tot mai puţin pe cer, că atunci cînd norii plumburii acoperă bolta nu se mai văd fuioarele de foc, şi Oooh nu mai aprinde copacii. Ploile reci, mărunte şi pătrunzătoare de toamnă erau fără trăsnete şi fulgere. De aceea, el se bizuia numai pe ştiinţa pe care spunea că o are Uha, ştiinţă care în mintea lui se lega de fapte pe care nu le pricepea.

În noaptea după uciderea lui Hairh îşi făcură un adăpost în *scorbura imensă a unui copac. Hienele linoase dădură tîrcoale adă*postului, dar suliţa lui Ohm le ţinea la respect. Nu le fu frig, căci blana lui Grizu şi aceea a tigrului erau mari şi-i fereau de pişcătura rece a nopţii de toamnă, care mergea spre sfîrşit.

A doua zi, Ohm se trezi înainte cu mult de răsăritul soarelui şi o trezi pe femeie.

— Să-l chemăm pe puiul lui Oooh !

— Nu se poate încă, spuse aceasta. Răsuflarea umedă a ceţii mai aşterne văluri străvezii prin viroage şi văiuge. Nu-l putem chema pe puiul lui Oooh decît atunci cînd Strălucitorul e pe cer, iar lemnul de care avem nevoie e uscat.

Rămaseră în apropierea poieniţei unde se luptase Ohm cu tigrul, căci numai în asemenea loc îi place lui Oooh să lumineze. Uha cu*răţă un loc de ierburile înalte şi încă pline de* sevă, astfel încît pămintul apăru chilug. Il bătători şi făcu un fel de vatră. După aceea, începură să cutreiere pădurea prin apropiere, căutînd un lemn putred şi nepătruns de umezeală şi o creangă tare şi uscată. Crengii îi făcură vîrf subţire şi ascuţit.

Cînd soarele se ridică de-a binelea, Uha îngenunche în faţa vetrei pe care o făcuse. Puse pe jos lemnul putred şi-l fixă într-un soi

de gropiță exact pe măsura lui. Creanga uscată începu s-o plimbe mereu mai repede pe suprafața lemnului putred, frecînd-o tocmai atît cît era nevoie să fie în permanent contact.

— Oooh, Oooh, puternicule și strălucitorule, gîndea Ohm, trimite-ne pe puiul tău, care nu se teme de Viiha, înghețatul, nici de fiarele pădurii !

— Oooh ! Oooh ! gemea Uha.

Mîinile femeii plimbau repede și neostenit creanga uscată și ascuțită peste lemnul putred, care se înfierbînta încetul cu încetul. Mirosul înțepător, caracteristic al lemnului care dă să se aprindă, începuse să le gîdile nările.

Ceasurile treceau încet. Pe fața femeii începuse să curgă sudoarea. Ohm, fascinat de jocul necontenit al lemnelor, nu se mișca de lîngă ea. Un fum subțire și firav, aproape imperceptibil, începu să se înfiripe din cînd în cînd în punctul de contact al lemnelor. Dar de flacără nu se vedea nici o urmă.

Veni amiaza. Cei doi se aflau tot îngenuncheați în fața micuței vetre. Munceau tot mai stăruitor, căci știau că nu vor putea să continue și în timpul nopții, cînd ar fi fost cu siguranță sfîșiați de fiare. Și dacă întrerupeau treaba, a doua zi trebuiau să reia totul de la început. Tîrziu, cînd soarele sta să apună, iar poiana se cufundase în lumina roză-arămie a scăpătatului, Uha, fără să oprească nici o clipă jocul mîinilor, se adresă bărbatului :

— Strînge repede iarbă uscată, crenguțe subțiri și lemne uscate. Puiul lui Oooh se apropie.

Bărbatul se execută fără crîcnire.

Din lemnul putred, fumul înțepător se ridica tot mai dens. Femeia muncea din răsputeri, căci o singură clipă de oprire ar fi zădărnicit totul. Mișcările uluitor de repezi pe care le făcea erau însoțite de gemete necontenite. In cele din urmă, o flăcăruie plăpîndă izbucni în lemnul putred. Uha puse degrabă cîteva fire de iarbă uscată lîngă flăcăruia care se mări. Apoi ințeți focul punînd mereu mai multă iarbă și cîteva crenguțe. Flacăra jucăușă începu să arunce pîlpîiri în jur. Cîteva lemne o întăriră, și în scurtă vreme, în mijlocul poienii, ardea un foc viu, care lumina întunecimea ce se lăsase între timp.

Femeia și bărbatul se apropiară atunci de foc.

— Oooh ! Oooh ! Strălucitorule, bine ai venit între noi !

Ohm tăie în grabă cu toporul lui de piatră o mulțime de copaci rășinoși care se aflau prin apropiere, astfel încît focul puternic începu să dogorească. Își făcu provizii de lemne pentru întreaga noapte, pe care o petrecură păzind flacăra atît de greu cucerită.

Fiarele pădurii petrecură însă o noapte de spaimă. Hienele, temute și urîte, dădeau tîrcoale focului, dar fugeau înspăimîntate atunci

cînd Ohm arunca după ele cu tăciuni aprinşi. Din celelalte fiare nu se arăta nici una. Zorii îi găsiră lîngă un foc viu.

Ohm se ridică solemn în picioare. Cu toporul într-o mînă şi ghioaga în cealaltă începu să se rotească în jurul focului. Făcea salturi mari, se rotea pe loc, o pornea apoi mai departe, voind să-şi arate în felul acesta bucuria de a fi stăpînul focului şi al tuturor fiarelor din pădure. Gesturile lui erau acelea ale unei fiinţe care nu se teme de nimic. Repezea suliţa inainte, rotea toporul peste cap, strigînd cadenţat din răsputeri:

— Ohm! Ohm!

Femeia îl privi o clipă uimită, apoi, ca împinsă de un imbold lăuntric, prinse să se învîrtească şi ea. Şi astfel, în inima codrului fără sfîrşit, cuceritori ai bunului care avea să se dovedească cel mai preţios pentru ei şi urmaşii lor, cei doi îşi manifestară bucuria succesului prin primul dans.

Inainte de a pleca inapoi, la ceată, Ohm îşi aduse aminte de cei doi pui de lup pe care-i lăsase în scorbura din apropierea poieniţei, unde se oprise prima dată. Îi aduse în grabă şi-i dădu femeii. Aceasta voi să-i ucidă ca să-i mănînce.

— Nu! spuse Ohm. Puii rămîn şi cresc la ceată.

Femeia ceru atunci lui Ohm o creangă dreaptă, o curăţă de *coajă şi înfipse în ea bucăţi de carne din provizia făcută de vînător.* Intinse carnea peste jeratic, şi în curînd mirosul cărnii fripte gîdilă nările lui Ohm. La început gustă în silă, căci era obişnuit numai cu carne crudă, dar dădu curînd de gustul nou şi se bucură.

Ohm pregăti o legătură de crengi răşinoase de conifere pe care o luă în spinare. Erau făcliile care aveau să poarte pe puiul lui Oooh pînă la ceată. Noaptea, cînd poposeau, se înconjurau cu un cerc de foc, pe care-l menţineau pînă în zori, cînd porneau mai departe.

Frigul devenise din ce în ce mai aspru in ultimele zile. Dar Ohm nu se mai temea de Viiha, după cum se simţea mai tare decît toate vietăţile pădurii.

*

* *

Din noaptea în care cucerise focul, Uha şi Ohm fuseseră urmăriţi pas cu pas de cîteva umbre, care ştiau să se ferească din calea vîntului ca să nu-i trădeze şi să calce fără zgomot. Erau trei vînători din ceata lui Haro.

Ceata lor pornise speriată din grotele unde-şi aveau sălaşul, în care flacăra caldă a puiului lui Oooh nu mai izgonea beznele şi frigul. Dar din prima zi a migraţiunii spre alte locuri, unde sperau să afle hrană mai îmbelşugată, fură atacaţi de fiare şi decimaţi.

Numai aceşti trei vînători izbutiseră să scape şi să se refugieze în codru. Aici dădură peste Uha şi Ohm, care cuceriseră din nou focul.

Ohm ştia că e ultima noapte pe care o mai petreceau în inima codrului. Mirosul său fin îi semnalase din bătaia vîntului apropierea aerului umed al rîului care nu mai era departe. Instinctul lui îi dicta însă să fie cu băgare de seamă, căci pericolele codrului nu puteau fi înlăturate toate cu ajutorul lui Oooh. De aceea, noapte de noapte, îşi organiza culcuşul astfel ca să nu poată fi atacat.

Vînătorii lui Haro erau înfometaţi. Ei o recunoscuseră însă pe Uha şi văzuseră că izbutise să-l readucă pe puiul lui Oooh. Şi atunci se ivi în mintea lor gîndul să refacă ceata. Vînătorul străin trebuia să vină cu ei, iar Uha să revină în mica lor ceată ca unica femeie. Aveau să mai răpească femei şi de la alte cete. Chiar de la ceata lui Hro.

În toiul nopţii se apropiară pe furiş de focul întreţinut de Uha.

— Uha ! strigară încet.

Femeia tresări. I se păru că glasul venise din inima focului şi aruncă grăbită o mînă de găteje pe flacără. O lumină vie se răspîndi pentru cîteva minute în jur. Şi la lumina ei Uha recunoscu pe vînătorii din ceata ei, de care se rătăcise în codrul unde Hairh tigrul nu ierta pe nimeni. Il trezi pe Ohm. Acesta sări imediat în picioare, cu suliţa şi toporul în mînă.

— Noi sîntem vînătorii lui Haro ! strigară cei trei. Uha e femeia noastră. Uha trebuie să vină la ceată !

— Eu sînt Ohm, vînătorul cel puternic, care l-a învins pe Grizu şi pe Hairh ! răspunse plin de demnitate Ohm. Iată blănurile lor, care mă încălzesc. Pe Uha i-am cucerit-o lui Hairh în luptă dreaptă, în inima codrului. Uha nu mai e a lui Haro. Uha e a lui Ohm !

Vînătorii nu îndrăzneau să se apropie de cercul de foc, căci focul nu putea fi cucerit decît în luptă dreaptă.

În timpul discuţiei, însă, focul începuse să se stingă. Kviauu, hiena, şi suratele ei prinseră curaj şi se apropiară pe furiş de locul unde se aflau oamenii. Cei trei vînători, aflaţi dincolo de cercul de foc, erau mai expuşi. Atacul fiarelor se produse pe neaşteptate. Intimidate totuşi de lumina jeraticului, nu izbutiră să doboare pe nici unul.

Vînătorii lui Haro erau speriaţi. Armele le erau slabe : nişte retevele, aşa cum aveau şi cei din ceata lui Hro. Noaptea, cu fîlfîirile ei misterioase, îi făcea să nu se simtă siguri de ei. Şi nici înăuntrul cercului de foc nu puteau trece.

Uha puse în grabă lemne pe foc, iar flăcările se înălţară spre cerul de păcură. Hienele se adunaseră grămadă, înnebunite de foame

şi de furie. În clipa următoare erau gata să se arunce asupra vînătorilor lui Haro şi să-i sfîşie.

Ohm stătu o clipă la indoială. Dincolo de cercul de foc erau trei fiinţe. Atunci se aprinse în mintea lui luminiţa aceea vie care-l făcu să înţeleagă că acolo, în inima codrului, se aflau trei semeni de-ai lui în faţa unui duşman comun: Kviauu, hiena.

Intr-o fulgerare puse mîna pe lemne aprinse şi tăciuni şi începu să arunce spre ceata hienelor, care se dădură cu urlete fioroase înapoi. Făcu un salt peste foc. O hienă sări spre unul dintre vinători, dar suliţa lui Ohm i se înfipse în grumaz, ucigînd-o pe loc.

— Ohm! îşi strigă victoria vinătorul.

— Ohm! răcniră şi cei trei din ceata lui Haro, înfierbîntaţi de luptă.

Hienele, intimidate, nu îndrăzniră pentru moment să mai atace.

— Veniţi! strigă Ohm celor trei şi sări înapoi, înăuntrul cercului de foc.

Vînătorii lui Haro îl urmară. Ajunşi însă la adăpost, îşi aruncară reteveiele.

— Voi nu mai sînteţi din ceata lui Haro, le spuse Ohm. Voi sînteţi din ceata lui Ohm!

— Sintem din ceata lui Ohm, răspunseră vînătorii.

OHM, STĂPÎNUL CODRULUI

Pentru ceata lui Hro, ca şi pentru toate vietăţile pădurii, începuse vremea grea a domniei lui Viiha, cel cu suflarea de gheaţă.

Intr-un înserat, cînd ceata lui Hro se pregătea să se retragă în peşteră, apăru la poalele codrului Ohm, urmat de Uha şi de cei trei vinători străini. Toţi purtau în mîini făclii aprinse. Urcară încet panta povîrnită care ducea la peşteră. În drumul lor, oamenii se retrăgeau uimiţi.

Ceata nu-şi arătă în nici un fel bucuria, atît de uluită era de cele ce vedea. Bătrînii, puţin speriaţi de apropierea focului, se traseseră mai spre fundul peşterii, în jurul lui Hro. Pe el îl aştepta acuma lupta cu Ohm sau să plece singur în codrul cel fără de sfîrşit.

Vînătorii se adunaseră în jurul lui Ohm. Cu toţii simţeau că ceata nu va mai fi condusă de Hro, ci de Ohm, acela care învinsese fiarele pădurii, care le adusese focul, pe puiul soarelui, al lui Oooh cel strălucitor.

Pe piatra cea mare din mijlocul peşterii, Uha făcu un rug. Oamenii adunară în grabă lemne ca să aibă pentru tot timpul nopţii.

Lumina vie polei pereții grotei, care erau ușor fosforescenți. In jurul rugului se răspîndea o căldură plăcută, care iradia pînă în colțurile cele mai îndepărtate. Copiii încetaseră să mai scîncească și chiar bătrînii se apropiară, pas cu pas, spre a se bucura de binefacerile focului.

In fața rugului, care ardea cu flacără vie, bătrînul Krau chemă bărbații la sfat.

Ohm sta în picioare. Era înfășurat în blana lui Hairh. In ochii cetei părea măreț, de neinvins.

— Ohm l-a învins pe Grizu ! începu el.

— Ohm ! strigară vînătorii tineri din ceată, agitîndu-și topoarele de piatră făcute după modelul toporului lui Ohm.

— Ohm l-a învins pe Hairh ! mai spuse el.

— Ohm l-a învins pe Hairh ! repetară vînătorii.

— Ohm l-a adus pe puiul lui Oooh, care nu va mai pleca de la noi.

— Ohm e vînătorul cel mai puternic, Ohm este stăpînul codrului !

— Ohm este stăpînul codrului, strigară vînătorii.

— Hro este stăpînul codrului ! se auzi atunci glasul furios al lui Hro.

— Hro ! Hro ! scoase el strigătul de luptă, chemînd ceata alături de el.

Nu-i răspunse nimeni.

— Ohm ! strigă atunci vînătorul cel tînăr ridicînd spre bolta peșterii brațele înarmate cu sulița cu vîrf de corn și toporul de piatră măiestrit legat.

— Ohm ! răspunseră cu toții într-un glas.

In jurul lui Hro nu mai rămase nimeni. Nici chiar bătrînii.

Hro căută să se retragă spre fundul peșterii, dar se răzgîndi și porni încet spre intrarea peșterii.

Afară era noapte neagră de iarnă. Viiha, cu suflarea de gheață, șuiera de sus, dinspre culmi, aducînd prima fulguire. Hro se mai întoarse o dată, apoi porni, cu pasul lui greu și legănat, spre geana întunecată a codrului, din care se auzea urletul fioros și neiertător al fiarelor. Din pragul peșterii, Ohm, înconjurat de vînători, îi privi mișcările și îl chemă înapoi la ceată.

Bărbații ridicară în grabă baricada de la intrarea peșterii mari, așa ca Viiha să nu poată pătrunde înăuntru. Fiarele, atrase de mirosul de trupuri, nu se încumetară să atace peștera în mijlocul căreia ardea viu focul. Ohm își puse armele alături.

— Uha va fi păzitoarea focului ! spuse el cu glas tare.

Femeia se ridică de la locul ei şi se apropie de vatră.

— Asta e ceata lui Ohm, mai spuse el. Ohm, stăpînul codrului.

Se culcă în faţa focului, pe blana tigrului, şi privi în flăcările dătătoare de viaţă. I se părea că vede în pîlpîirile lor zori noi pentru ceata sa.

E P I L O G

Peştera în care se adăpostea ceata lui Ohm deveni în curînd neîncăpătoare. Oamenii ieşiră pe terasele din faţa ei, ocupară toate grotele care puteau fi locuite. Unelte noi, arme noi îi ajutară să cucerească treptat tot locul din jur.

Intr-o zi, pămîntul işi scutură spinarea uriaşă. Munţii se clătinară. In peştera de pe terasa superioară nu mai locuia de mult nimeni.

Stînci uriaşe şi bolovani porniră în rostogol, închizîndu-i intrarea, ferecînd în interior urmele vieţii acelora care au fost strămoşii oamenilor, păstrîndu-le pînă în zilele noastre.

— SFÎRŞIT —

CUVÎNT LĂMURITOR

Partea a doua a povestirii — „Lupta pentru foc" — se petrece cu sute de mii de ani înaintea erei noastre. O precizare a epocii nu e cu putință, deoarece în momentul de față datarea în arheologie este anevoioasă, deși sînt perspective ca prin metode noi, cum ar fi cercetarea radiațiilor carbonului 14, să se ajungă la fixarea în timp mai sigură a epocilor.

Ceea ce este esențial, însă, e că în descrierea vieții oamenilor străvechi ne-am bizuit pe date riguros științifice, culese din rezultatele cercetărilor făcute la noi și în alte țări. Desigur, însă, că evoluția nu a cunoscut ritmul rapid, am spune cinematografic, care reiese din desfășurarea acțiunii. Între ceata condusă de Hro și aceea condusă de Ohm este un spațiu de timp care se poate întinde pe zeci și chiar sute de mii de ani. Fiecare pas înainte făcut de primii oameni a însemnat milenii și milenii de eforturi, de încercări adesea neîncununate de succes, dar care au dus în cele din urmă la victoria omului. De asemenea, între ființa care nu stăpînea focul și omul care a știut să-și făurească unealta care să-l producă se întind alte sute de mii de ani. Trecerea de la viața în pădure la locuirea în caverne a însemnat un pas uriaș pentru oameni, dar un pas care s-a și desfășurat într-un răstimp uriaș.

Paralel cu progresul mijloacelor de producere a celor necesare traiului a evoluat și dezvoltarea intelectuală a individului. Reprezentarea forțelor naturii, ivirea unor idei despre viață, s-au produs în timp și presupune o elaborare înceată, migăloasă. Nu e același Hro, cel care a trăit cu ceata în păduri, cu acela din caverne, ci un urmaș oarecare, care va fi trăit poate peste multe zeci de mii de ani.

Este lesne de înțeles însă că o asemenea îndelungată perioadă din preistoria umanității n-am fi putut s-o cuprindem în spațiul unei povestiri dacă n-am fi recurs la o convenție artistică prin care să sintetizăm cîteva sute de mii de ani în cîteva zeci de pagini. De aceea, în această lucrare, am folosit într-un fel metoda cinematografiei, care redă dezvoltarea unei flori în cîteva secunde sau minute, înlănțuind imagini despărțite de zile sau chiar de săptămîni de evoluție.

Facem precizările de mai sus tocmai pentru a ușura înțelegerea justă a strădaniilor noastre.

AL. CALISTRAT

FOC

ORIZONTAL:

1) Arhipelag în sudul Americii de Sud. 2) Ars înăbuşit, fără flacără şi cu fum — Bucată (pop). 3) Lene! — Îţi cîntă de foc şi inimă albastră — A ofensa. 4) Ceată — Oraş în Franţa. 5) O anumită... zi! — Stă pe... ochi, sub flăcără! 6) Înainte — personaj mitologic care în închipuirea oamenilor vechi a răpit focul din cer spre a-l duce oamenilor pe pămînt. 7) Notă muzicală — Descoperitorii unui „foc" celebru — Aur (pop). 8) Sînt bune... de pastramă — Împreună cu amnarul şi iasca producea foc — Reuni! 9) Înflăcărată — Exclamaţie din poeziile populare. 10) Descărcări electrice însoţite de fulgere şi tunete puternice — Gîrlă de chefali. 11) Aruncătoare de foc ucigător — Locuinţa aceluia pe care mitologia greacă îl socotea deţinătorul trăsnetului. 12) Tot (mold.) — Viermi — Reuni! 13) Acum (mold.) — A hăuli — Ion cu sarcină negativă. 14) Ca focul — Scriitor sovietic, autorul lucrării ştiinţifice „De la focurile de semnalizare, la radio" — Poet romîn, autorul poeziei „Flăcări pe culmi". 15) Autorul romanului „Arhipelagul în flăcări". — Oraşul în care s-a aprins prima oară flacăra olimpică.

VERTICAL:

Flacără produsă de un scurtcircuit — Foc la... inimă (mold.) — Cărbuni aprinși. 2) Armă de foc — A speria — Culoare. 3) Antemeridian — Se coace în cuptoarele din... Transilvania — Încărcătura unor anumite arme de foc. 4) Pe ea se formează focarul razelor de lumină la ochiul normal (pl.) — Nume masculin — Oraș antic în Chaldeea. 5) Încet-încet — Armă de foc folosită prima oară în Spania, la Grenada. 6) Trădată de aristocrația franceză, a căzut în mîna englezilor, care acuzînd-o de vrăjitorie, au ars-o pe rug — Mașina în care se introduc piesele înroșite spre a li se da o anumită formă prin presare (pl.) — Intrare (pop.) 7) Strălucește în constelația Argus — Incinerează. 8) Crud — Niște lei zăpăciți! — O bronza pe Cleopatra! 9) Odinioară (abr.) — Vatra focului (pl.) — Mamă (mold.). 10) Cele două părți obținute prin tăierea sferei cu un plan — Pămîntul, apa, aerul și focul erau singurele din care credeau cei antici că sînt făcute toate celelalte substanțe. 11) Cetate de foc — Localitate în Olanda — Atom încărcat cu electricitate. 12) Prin ardere, ne dă lumină și căldură — E strîns legată de practică (pl.) — Oraș ce ardea în acordurile unei lire din mîna unui împărat nebun. 13) Monștrii basmelor, ce scot flăcări pe nări — Țara în care a explodat prima oară praful de pușcă.

Cu prilejul

ANULUI NOU

redacția colecției noastre urează tuturor cititorilor ei multă sănătate și succese în muncă, pentru obținerea a noi victorii în construirea socialismului în scumpa noastră patrie

Procurați-vă
ALMANAHUL
ȘTIINȚĂ
ȘI
TEHNICA
1959
lei 10

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, *secțiile de difuzare a presei*, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU